

ÜRETMELİYİZ

“Türkiye savunma kurumunu terk edip hücum pozisyonuna geçmiş”se bunu edebiyatta görmemiz gerekmez mi? Bu sözün dünyaya ilan edildiği günden itibaren dergi ve düşünce dünyamızda nasıl bir değişim olduğuna bakmamız gerekiyor. Bunu anlayan kavrayan ve bu hedefe yönelen kaç yazar, düşünce insanı, dergi olmuştur. Ya da Olmuş mudur? Olmamışsa niçin olmamıştır. Düşünmek nasıl bir olgudur? Bu konuları yeterince düşünüyor muyuz? 21. Yüzyıl Türkiye yüzyılı olacaksa bunu sadece ekonomik, siyasi, askeri ve teknolojik üstünlükle inşa edemeyiz. Kendi insani erdemlerimizi ve değerlerimizi insanlık adına bir oya gibi zihinsel olarak işleyerek dünyaya ışık olmasını sağlayabilmeliyiz. Yoksa kalıcı olamayız. Kurduğumuz on altı imparatorluk övücünün yanına yıkmayı da ekleriz. Kalıcılık ise her alanda tekevvünle ancak mümkün. Bu da düşünmenin değişim ve gelişim halkalarına odaklanarak toplumun rüzgârın önündeki yaprak gibi zaman içinde savrulmasını önlemekle sağlanabilir. İnsanlığa öncü olmanın önünü ve rüzgârını kesen her olguyu sağlıklı ve dengeli biçimde bertaraf etmemiz gereklidir. Bunu yapacak zihinsel olgunluk ise sadece hedefe odaklanmış doğru bakış açısıyla olabilir. Şimdi baktığımızda kendi dönemini doğru anlayamamış bir düşünce yapısıyla hedefe nasıl yol alacağımızı birilerinin bize anlatması açıklaması gerekmez mi? Buradan ve bu izahlardan şunu çıkarabiliriz: İdari ve yönetim yapısı dünyadaki değişimleri doğru okumuş ve kendine bir görev ve hedef belirlemişken edebiyat ve düşünce dünyamız henüz dünyanın içinden geçtiği yolculuğun farkına varamamıştır. Buna sebepse arkasını rüzgâra vererek sözcüklerden ibaret şablonların ne kadar uzağa gönderildiğinin cazibesine kapılmış olmamızdır. Oysa düşünce ve kavram üretmekten yoksun kaldığımız sürece ve üretilen kavramlara kendi değerlerimizi aktaramadığımız müddetçe zayıf kalacağımız bilinmelidir.

Akalemler karınca misali yolculuğuna üreterek devam edecek.

- Prof. Dr. Aziz SANCAR
“Dünya Bizi Bilimle Tanısın”
- Neva SELÇUK
“Yazgı”
- Beste BEKİR
“Okuma Deneyimi”
- Burhan KALE
“Nar”
“Geri Tuşu”
- Firuze İŞBİLİR
“Aynalar ve Yansıtıkları”
- Mustafa IŞIK
“Dikiş”
- İbrahim SAVAR
“Sabır Makinesi”
- Hızır İrfan ÖNDER
“Kalbim Yanrdağ Gibi”
- Kurtuluş ÇELEBİ
“Festival Gibi Festival”
- Hasan İLDİZ
“Hayat Hanıma Mektuplar”
- Işık TEKİN
“İyi ve Kötü”

“DÜNYA BİZİ BİLİMLE TANISIN”

Prof. Dr. Azizi SANCAR

Türk Devletler Teşkilatı Sekreteryası, **Türk Üniversiteler Birliği (TÜRKÜNİB) Rektörler Özel Toplantısı**'ni Özbekistan İpek Yolu Uluslararası Turizm ve Kültürel Miras Üniversitesi, TÜRKÜNİB'in şu anki Dönem Başkanı olan Azerbaycan Devlet İktisat Üniversitesi ve Taşkent Devlet Şarkiyat Üniversitesi ile birlikte 6-7 Haziran 2023 tarihlerinde “Türk Medeniyetinin Başkenti” **Semerkant**'ta düzenledi.

Özel toplantıya Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Türkiye ve Özbekistan'dan TÜRKÜNİB üyesi üniversitelerin rektörleri, üst düzey yetkilileri ve temsilcileri katıldı.

Onur konuşmacı Türk bilim adamı, Nobel ödüllü **Prof. Dr. Aziz Sancar**, çalıştay katılımcılarına video konferans yoluyla hitap ederek Türk mirasının korunması ve genç nesillerin eğitilmesi konusundaki düşüncelerini paylaştı. Prof. Dr. **Azizi Sancar'ın konuşması şu şekilde:**

Değerli kardeşlerim!

İlk önce, Türk Devletleri Teşkilatı'na bağlı Türk Üniversiteler Birliği'nin toplantısında sizlere hitap etmenin benim için büyük bir iftihar kaynağı olduğunu belirtmek isterim.

Uzun zaman birbirinden ayrı düşmüş Türklerin bir araya gelmeleri, güçlerini birleştirmeleri, kendilerinin ve dünyanın kalkınmasına ortak katkılar sunma imkânına ulaşmaları bizim hep gençlik hayalimiz olmuştur. O yüzden, bugün sizlerin Türk Dünyası'nın Medeniyet Başkenti Semerkant'ta bir araya gelerek, milletimizin bilim ve eğitim sorunlarını, bu sorunlara ortak çözümleri ele almanız beni çok mutlu ediyor.

Ben Nobel Ödülü'nü aldığımda, sadece kendimi değil, sadece Türkiye Cumhuriyeti'ni değil, bütün Türk Dünyası'nı temsil ettiğimi hissediyordum, bunu biliyordum ve bununla büyük bir gurur duydum. Fakat aynı zamanda içimde bir ezginlik vardı. Biz büyük medeniyetler yaratmış büyük bir Türk milletiyiz. Ya, ben niye Nobel kazanan ilk Türk olayım?

Biz tarihimizle övünüyoruz. Bize tarih kitaplarında biz Türklerin büyük medeniyetler yarattığını öğretirlerdi. Gerçeği söyleyim, ilkokulda, ortaokulda buna inanıyordum. Fakat liseye, üniversiteye gittikten sonra buna şüphe ettim ve bu içimde bir tutku olarak kaldı. Yıllar sonra, Batılı yazarlardan çıkmış eserleri okudum ve anladım ki, gerçekten **750 ile 1250 yılları arasında Türk**

Dünyası bilim dünyasının merkezidi. Gerçekten, biz büyük medeniyetler yaratmışız. Ama bir sürü nedenlerle ondan sonra bilim yapmayı bıraktık ve Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri bizi geçti. Bunu çözmemiz lazım.

Gerçekten de, biz Türklerin yaklaşık son 500 yılda bilime doğru dürüst katkı yapamadığımız ortadadır. Peki, neden yapmadık? Bazı insanlar buna ‘zeki olmadığınız için’ yanıtını verir. Ancak **bilim yapmak genetik veya zekâ meselesi değil, gelenek meselesidir.** Yahudi kardeşlerimiz dünya nüfusunun yüzde 0.2'sini teşkil ediyor ve yüzde 20 bilim Nobellerini almışlardır. Onlar diğer insanlardan daha üstün zekâlı mı? Değiller. Onların kültüründe bilime, eğitime önem veriliyor. Dolayısıyla biz de bunu bir gelenek haline getirmeli ve çocuklarımıza erken yaşta aşılamalıyız. Bu konuda özellikle sosyal bilimcilerin çalışma yapmaları lazım.

Ben gittiğim Türk ülkelerinde teknolojiye önem vermeye başladığını gördüm. Teknoloji önemli, fakat **temel bilim olmadan teknoloji olmaz.** Avrupa'dan, Amerika'dan makine alıp, ben teknoloji yapıyorum, ben patent aldım, bilmem ne aldım ne Türkiye yükselir, ne Türk Dünyası yükselir. Benim inancım bu. **Dünyada eğer bir adımızı duyurmak istersek, eğer bir kuvvet olarak tanınmak istersek, eğer yabancılar tarafından yönetilmek istemiyorsak, biz bilim yapmalıyız ve bilimde kuvvetli olmalıyız ki, dünya bizi yaptığımız bilimle tanısın.** Unutmamalıyız ki, biz çalıştığımız, ürettiğimiz sürece üstün ola-

cağız. Yoksa üstünlük genetik değildir. Bütün insanlar birbirine eşittir.

Kuşkusuz ki, Türk Dünyası'nda bilimsel geri kalmışlığın bir çok kurumsal ve sosyal nedenleri vardır. Maalesef ben bunların çözümünü iyi bilmiyorum. Fakat anladığım o ki, maddi yatırım yapmaktan öte bir bilim ortamı geliştirmek lazımdır. **Uluğ Bey, İbn-i Sina, El-Biruni** yoktan ortaya çıkmadılar, o zaman Türk Dünyası'nda bir bilim ortamı vardı, yüzlerce başarılı bilim insanı vardı ve bilime çok ilgi vardı, bilime önem veriliyordu. Aynı zamanda, Uluğ Bey, Uluğ Bey gibi Orta Asya Altın Çağı'ndaki diğer bilim adamları Türk Dünyası'nda bilim adamlarıyla ortak çalışarak bilim yapıyorlardı. Bunlara bugün de önem verirsek, Türk Dünyası'nda bilim ve toplum gelişir ve ilerler.

Türk Dünyası'nda bilimsel geri kalmışlığın nedenleri ve bunlara çözüm yollarının bulunması için hiç kuşkusuz ki, sosyal bilimcilerimizin ortak ve detaylı araştırmalarına ihtiyaç vardır. **Fakat Türk Dünyası'nda bilimi geliştirmek için, dünyayla yarışmak için neler yapmamız gerektiğini naçizane kendi gözlemlerime dayanarak, burada özetlemek istiyorum.**

Birincisi, bilim, adaletin, özgür düşüncenin ve sorgulamanın olduğu ortamlarda yeşerir. Bunu unutmamak ve çocuklarımızı bu ruhla, bu alışkanlıkla büyütmemiz lazım, onlara bu ortamı sağlamamız lazım. Bilimde özgür düşünce çok önemli. Ben Türk Cumhuriyetlerine gittiğimde beni merasimle karşılıyorsunuz, bana büyük saygı gösteriyorsunuz. İnsan olarak, tabii, bu hoşuma gidiyor. Fakat bunlar bilimde olmaz. Benim yanımda çalışan en başarılı bilim adamları, benim yetiştirdiğim en başarılı öğrenciler benimle münakaşa eden öğrenciler olmuştur. **O bakımdan, özellikle genç çocuklarımıza özgür düşünmeyi ve yaşlıların, benim gibilerin söylediklerini sorgulamayı öğretmeliyiz.**

İkincisi, temel bilime öncelik vermeliyiz. Sosyal bilimcilerimiz kusura bakmasınlar, onlara büyük saygım var, fakat şunu söyleyeyim, **bizim temel bilimlere yatırım yapmamız lazım, temel bilim yapan çocuklarımızı desteklememiz lazım, onlara özgüven vermemiz lazım.**

Üçüncüsü, kız ve erkek çocuklarımıza aynı eğitim fırsatı vermeliyiz. Bunun bütün Türk toplumlarında, özellikle de Türkiye Cumhuriyeti'nde bir sorun olduğunun farkındayım. Bunu çözemezsek, toplumumuzun yarısını oluşturan kadınlarımızın potansiyelinden kalkınma yolunda yararlanamayız, bu potansiyeli gerçekleştiren toplumlarla yarışamayız.

Dördüncüsü, çocuklarımıza çok erken yaşlarda deney yapmayı öğretmemiz lazım. Bilim, deney yapmakla öğrenilir, bunu unutmamak lazım. Ben Amerika'ya geldiğimde Türkiye eğitim ve teorik bilim açısından beni çok iyi yetiştirmişti. Fakat deney yapma konusunda eksikliklerim vardı. Bunu erken yaşlarda çocuklarımıza öğretmemiz lazım. Bu alışkanlık haline gelmeli, yaparak öğrenilmelidir. Sadece okumakla buna sahip olamazsınız.

Beşincisi, politika ve din bilime karıştırılıyor, bunları kesinlikle ayrı tutmak lazım. Politika ve din ile bilim kurumları amaç ve yöntem açısından önemli ölçüde birbirlerinden ayrışıyor. Bunları birbirine karıştırırsanız bundan ilk önce bilim zarar görür, güvenilirliğini kaybeder, ilerleyemez, gelişemez.

Altıncısı, bilim adamlarını din ve politikanın dışında tutmak lazım. Din ve politika bilim adamlarının işine karışırsa, sonuç bilimin ortadan kalkması olur. Nitekim buna ibretlik en iyi örnek olarak, Uluğ Bey'in Semerkant'ta kurduğu Gözlemevinin akıbetini gösterebiliriz. Dini ve politik aşırılık, o zaman dünya çapında bir bilim merkezi haline gelmiş bu gözlemevinin tahrip olması ve oradaki bilim adamlarının dünyanın çeşitli yerlerine kaçıp gitmesiyle sonuçlandı. Bilim adamları da din ve inanç işlerine karışmasın. Çünkü toplumun büyük bir kısmını dışlar ve alçak görür algısı verir.

Yedincisi, bilim adamlarına liyakate dayalı imkân sağlanmalıdır. Onları tayin etmek, terfi etmek için tek kriter liyakat olmalıdır. Mesela, benim çalıştığım Amerika'da dün yaptığına bakmazlar. Ben Nobel'i aldığımdan sonra yayına gönderdiğim ilk makalem reddedildi. Amerika'da çalışacaksınız, durmadan çalışacaksınız ve bir şeyler bulacaksınız. Bunun ölçüsü budur. Ne bilim adamları dinler, ne de bilimsel faaliyetlere

fon sağlayan Amerikan Sağlık Bakanlığı gibi kurumlar. O bakımdan, çalışmanıza devam etmeniz lazım. Devam etmezsek, desteklemezler, Nobel filan dinlemezler. Bilimle ilgili gevlere atamalarda da yine buna bakılır, dünyadan ve Amerika'dan en iyilerin bu gevlere getirilmesi ne çalışılıyor.

Sekizincisi, insanlar bilim yapmaya başladıktan sonra onlara özgürlük vereceksiniz, şunu yap, bunu yap demeyeceksiniz. Bilim adamı özgürlük ister. Onların bir şeye merakı olur ve onu takip eder ve o konuda ona özgürlük vermelisiniz. O, madem hayatını buna adanmış, mutlaka insanlığa faydalı bir şeyler yapacaktır. Bir sözle, bilim adamına kendi bilimsel hedeflerini özgürce belirleme ve bunu gerçekleştirme imkni sağlanmalıdır.

Dokuzuncusu, bütün bunların dışında benim kanaatimce bir Türk; Türk Dünyası'na bir vefa borcu, bir sevgisi olmadan iyi bir bilim adamı olmaz. Ben bilime bir derece olarak kendi sorularımı cevaplandırmak için girdim. Kendi bilmediklerimi öğrenmek için girdim. Fakat bilim yaparken, özellikle dış bir ülkede bilim yaparken, aklımda bir şeyi daima tuttum, hiç unutmadım; ben burada yalnız kendimi değil, Türk Milleti'ni temsil ediyorum diye düşündüm. Ve o bana hem g verdi, hem de sorumluluk kattı. **Ben her yaptığımda bundan ben ne alırım, Türk Milleti ne alır diye düşündüm. Ve bu benim için bir güç kaynağı olmuştur.**

Son olarak, bildiğime göre, Türk niversiteler Birliği Türk Cumhuriyetleri niversiteleri arasındada öğrencilerin ve ğretim üyelerinin değişimini sağlamak ve Türk Dünyası'nda ortak ğretim alanı oluşturmak için çalışmalar yürütmektedir. Bunları iyi gelişmeler olarak görüyorum, Türk Dünyası'nda ortak bilimsel çalışmaları da kapsayacak şekilde daha da genişletilmesini arzu ediyorum ve Türk Cumhuriyetleri yöneticilerine bu faaliyetlere daha fazla bt ayırmalarını öneriyorum.

Hepinize teşekkür eder, iyi çalışmalar diliyorum.

Tanrı Trk Korusun!

YAZGI

Sardunya kokan akşam stleri

Evler yüzünü döker sokağa

Güneşi çekilmiş kuytularda

Bekleriz durgun sular gibi

İpe serili hayatlar

Temiz kirli karışır akşam olunca

Mandal ucundaki çocukluğumuz

Çarpar karşı balkona

Böyle böyle kopar kendinden

Dağılmaya yazgılıdır insan

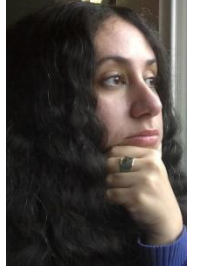
Ve kırıntı olup savruluruz

Beklenmedik bir akşamda

Neva SELÇUK

OKUMA DENEYİMİ: KİTAPLARIN İNSAN ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Beste BEKİR

Okumak, insanların hayatında derin bir etki bırakan güçlü bir deneyimdir ve edebiyat, onların düşüncelerini, duygularını ve hayal güçlerini şekillendiren, içinde yaşadıkları dünyayı anlamlandırmalarına yardımcı olan bir sanat dalıdır. Bir kitabın sayfaları arasında dolaşmak, karakterlerin ve olayların içine girmek, okurun düşünce dünyasını zenginleştirir ve onu başka bir gerçekliğe götürür.

Düzenli olarak kitap okumak, okurun kelime dağarcığını geliştirir ve dil becerilerini güçlendirir. Kitaplardan ve yazılı materyallerden öğrendiği yeni kelimeleri günlük iletişiminde dahil eden okur, sözlü ve yazılı iletişiminde zenginleştirme imkânı bulur. Okumak, dil bilgisi kurallarını öğrenmek, cümle yapılarını görmek ve dilin inceliklerini anlamak için de önemlidir.

Okumak, okurun analitik düşünme becerilerini geliştirmesine de yardımcı olur. Bir metni anlamak için içeriği değerlendirmek, çıkarımlar yapmak ve bağlantılar kurmak zorunda olan okuyucunun, okuma eylemi sayesinde eleştirel düşünme becerileri gelişir. Dolayısıyla edindiği her bilgiyi sorgulaması daha derin bir anlayış kazanmasına katkıda bulunur.

Edebiyat, okuyucunun düşünce ve duygu dünyasını genişleterek konulara farklı perspektiflerden bakma becerisini geliştirir. Farklı kültürler, toplumlar ve zaman dilimlerinde geçen hikâyeler, insanları farklı yaşamlar ve

deneyimlerle tanıştırır. Bu da okurun dünya görüşünü zenginleştirir, önyargıları sorgulamasına ve daha açık fikirli olmasına yardımcı olur. Eserlerde anlatılan karakterlerin yaşadığı deneyimleri, sevinçleri, acıları ve hayal kırıklıklarını paylaşmak, okuyucunun empati yeteneğini güçlendirir. Böylelikle başka insanlarla duygusal bağ kuran okur, onların davranışlarının nedenlerini de kolaylıkla anlar. Bu da okurun toplum içerisindeki diğer kişilerle daha iyi bir iletişim kurmasına ve insan ilişkilerinde daha anlayışlı olmasına zemin hazırlar.

Okumak, bireyin kendini tanımasını ve içsel dünyasını keşfetmesini sağlar. Karakterlerin iç monologları, düşünceleri ve hayalleri okura kendisiyle ilgili yeni bir bakış açısı sunar. İyi bir hikâye, insan doğasının karmaşıklığını anlamamıza ve kendi hislerimizle yüzleşmemize yardımcı olur. Bu da kişisel gelişim ve özgün bir kimlik oluşturma sürecini destekler.

Kitap okumak; tarih, kültür, sosyal yapı ve daha birçok konuda bilgi edinmek için bir araç olarak hizmet eder. Tarihi romanlar, toplumsal sorunları ele alan eserler veya bilimsel kitaplar, okurun dünyayı daha derinlemesine anlamasına ve farklı disiplinler arasında bağlantılar kurmasına yardımcı olur. Yani kitaplar, dergiler, makaleler ve diğer yazılı kaynaklar aracılığıyla kişi, farklı konularda ayrıntılı bilgi edinme imkânı bulur. Okuma birçok konuda okuyucunun genel

kültürünü artırırken entelektüel merakını da canlı tutarak öğrenme sürecini sürdürmesine vesile olur.

Okumak ayrıca hayal gücünü harekete geçiren ve yaratıcılığı destekleyen önemli bir eylemdir. Öyküler, fantastik dünyalar ve yeni fikirler, okurun kendi düşüncelerini geliştirmesine olanak sağlar. Bir yazarın hayal gücüyle buluşmak, kişinin kendi hayal gücünü de besler ve yeni perspektifler keşfetmesine imkân tanır.

Kitapların bir başka faydası da okurun stresini azaltmak için bir sığınak görevi görmesidir. Bir kitapta kaybolmak, kişinin kendine zaman ayırması ve iç dünyasında dinlenmesi için mükemmel bir yöntemdir. Okuma, zihni rahatlatır, endişeleri azaltır ve okurun bir süreliğine günlük hayattan kaçabilmesini sağlar. İyi bir hikâye, okurun rahatlamasına, dinginleşmesine ve yenilenmesine yardımcı olur.

Her şey bir kenara okumak, eğlenceli ve keyifli bir aktivitedir. Bir kitapla sıkıcı bir gün kolayca renklenir ve okuyucuya yepyeni bir dünyanın kapıları açılır. Kitap okumak, boş zamanları verimli bir şekilde geçirmenin en güzel yoludur.

Sonuç olarak, okuma deneyimi, insan üzerinde derin ve kalıcı etkiler bırakan güçlü bir deneyimdir. Okumak, insanın dil gelişimini olumlu yönde etkilerken, empati kurmasını, düşünsel ve duygusal açıdan gelişmesini, bilgi edinmesini ve stresi azaltmasını da sağlar. Kitaplar, güzel zaman geçirmeyi vaat etmekle kalmaz, okuyucuları farklı dünyalara götürürken, onların düşüncelerini, inançlarını ve yaşamlarını da şekillendirir.

Okumak, insan ruhuna kocaman bir pencere açar ve onu sonsuz keşiflerle dolu bir yolculuğa çıkarır.

NAR

Dallarımı kendim kırmadım,
Bana köpek dişlerini gösterdi şehir!
Benim için kuruldu her köşede tuzaklar,
Kimsenin gölgesinde yaşamadım şükür!

Ağlamam içtendi gülmem gerçek,
Ölümün tebessümüydü yüzümde hüznün,
Ardından gözyaşı döktüm elbiselerinin,
Kırk iki numara ayakkabı giydim müteakiben...

Gözlerin çok güzel bilmiyor musun?
Kapıda huzur dileniyor yalnızlık...
Şehir yarı ölü ve insan yarı esir,
Heyhat yağmur ıslatmıyor artık...

Burhan KALE

GERİ TUŞU

Burhan KALE

Şiir, en derin duyguların dilidir. İnsan duygularıyla yaşar. Duygusal yanı olan insanın şiirden uzak durması mümkün değildir. Hafızasında bir tek şiir olmayan insanın yağmur altında sevdiği ile el ele yürüme arzusu varsa o insan şiirin içinde yaşamaktadır zaten. Bunun idrakine ermemiş ise yani yağmur damlasında güneşin aksini göremiyorsa sevdiğinin gözlerindeki parıltıda şiir yine yakalar onu... Zannımca ilk insan ile cennetten dünyaya inen iyi şeylerin başında olsa gerek şiir...

İnsanın şiire yabancı kalması mümkün değildir... İnsanın hayatında sevgi, hasret, gurbet, aramak ve bulamamak oldukça şiir de olmaktadır. Şiirin hayattan söküp atılmasına neden olanların başında maalesef yine şiiri sevdiklerini söyleyip onu dar pencerelerine sıkıştırıp bırakırlar vardır... Nerede eski Ramazanlar deyip oruca küsenler olması ne kadar manasız ve akla uzaksa öyle de şaire dış bileyip şiiri bile okumadan nice güzel şiiri unutulmanın mezarına gömen bir zümrenin olduğunu görmek ve bilmek acı vericidir...

Şiir kendisinden kaçılmayacak bir olgudur hayatımızda... Günümüz insanı ne kadar maddeye esir olsa da bir yerde durup özüne dönecektir... İnsanın öncelikle hayatı ve şehri iyi okuması gerekecektir. Şehri medeniyetin merkezi haline getirmeye çalışanlar şiire uzak dururlarsa Yahya Kemal gözüyle yaşadığı şehri gören ve o şehirde yaşamaya yeni manalar katan şairler nasıl yetişecektir. "...Ömrüm oldukça, gönül tahtıma keyfince kurul!/ Sade bir semtini sevmek bile bir ömre değer./" dizeleri nasıl ortaya çıkacak ve gün yüzü görecektir...

Tabiri caizse kolay ve tatlı zamanlarda herkes konuşur şairin sesi duyulmaz oysa zor

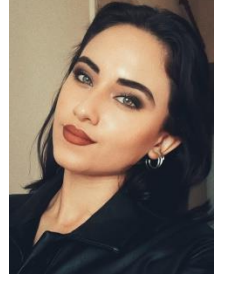
zamanlarda kimsenin dile getirmek istemediği ancak mazlumun masumun içinde olan dertlerini ve umumun dile getirmekten çekindiği hususları zamana tanıklık etmekten soyutlanamayacak olan şair dile getirir. İşte burada sanatın membaı olan şiire ulaşma yollarını şair zorlar, bulmaya gayret eder... Şairin genel itibariyle eleştiriye tahammülü yoktur yani pek sevmez şiirini eleştireni, şiirini yok sayandan uzaklaşır... Esasında bu ve benzeri konuları aşmadıkça şiirden kopma başlar... Bu kopma şiirini içine hapsetmekten başka bir şey değildir... Gerçek anlamda bir kopmayı ifade etmez... Daha çok insanlardan uzaklaşmanın resmidir bu...

Okuyucu, en büyük şairleri bile şahsen tanımadığı halde sever... Yani şiir esastır, duygular ortaktır... Çünkü "*Şiir;/ Ayırır sulardan,/ Uzaklaştırır kıyılardan.../ Şiir;/ Batan gemiden kalan,/ Yürekte son dem... Şiir;/ Cennetten inen/Ve ayıp yerlerimizi örten,/ Elinden tutandır muhtacın.../ Şiir;/ Baş tacın, ilacın... - derin hikâye B. Kale*"

Bu bizim dünyamız ve bu dünyayı şiirden yoksun bırakmamız lazım... Şiirden yoksun bir dünya duygusuz, zalim bir yerdir... "İtiraf ediyorum; /Şairim... /Vitrinlerinden alacağımı tahmin edemezsin, /Düşlerimi ekmek dileyene verdim... Sabah şiir mayasıdır;/Acılara bulanık günleri gördüm.../Güneşin batacağını yazdım kaç defa;/Kaç güvercin uçurdum uzaklara/Ve Nuh'un gemisinde yasak meyveden yedim.../İtiraf ediyorum; /Şairim... /Gözlerine sığınıyorum yağmurlarda, /Soğuk kuytularda ellerine,/Denizlerde kaybolunca yüreğine sığınıyorum..." - (Derin hikâye B. Kale)

AYNALAR VE YANSITTIKLARI

Firuze İŞBİLİR

Tivadar Kosztka Csontvary'ın 1902 yılında yaptığı balıkçı tablosu... İlk bakışta yaşlı bir balıkçıdan ibaret olan bu tablo neden bu kadar ünlü ve bize ne anlatmak istiyor? İlk bakışta yaşlı bir balıkçıdan başka hiçbir şey göremediğimiz bu tablo aslında içerisinde herkesin içinde gizlediği bir yanı barındırıyor. Tablonun tam ortasına bir ayna koyduğumuzda ortaya bir şeytan figürü çıkıyor. Yaşlı balıkçıdan ise eser kalmıyor. Peki ya nasıl oluyor da yaşlı bir adam bir anda şeytana dönüşüyor? Dahası şeytan ile yaşlı adam aynı kişiymiş. Bu eşsiz sanatın ardında sanat dışında bir şey daha aramamız gerekiyor. Bir insanın içerisinde aynı anda hem masumiyeti hem kötülüğü taşıyabileceğini. Bir ayna sayesinde kolayca ortaya çıkan bu şeytan figürü gündelik hayatta da böylesine kolay bir şekilde ortaya çıkıyor mu?

Aynalar... Aynalar bize görüntümüz dışında ne yansıtıyor ve bizler aynaya bakınca neler görüyoruz? Aynaya baktığımızda bir tabloya bakmaktan farkımız var mı? Aslında pek de yok. Peki, bizim tablomuz bize ne gösteriyor ve gösterdiğinin altında ne saklıyor? Nasıl ki balıkçı tablosuna ilk baktığımızda yaşlı adamı görüyoruz ve farklı açılardan baktığımızda şeytan figürü ortaya çıkıyorsa, biz de aynaya ilk baktığımızda gördüğümüz dışındakilere odaklanırsak farklı şeyler görebiliriz. Varsayalım ki yüzümüzde büyük bir sivilce var. Eğer ki oraya odaklanırsak kendimizi çirkin ve sevimsiz görürüz ama gözlerimizin güzelliğine odaklanırsak gözlerimizin güzelliği ile yüzümüz daha güzel görünür ancak bu sivilcenin varlığını reddetmez. İnsan

ise işte aynı bu şekilde yaşar. Neye odaklanırsa onu hayatına yansıtır. Sivilcenin varlığını reddemediğimiz gibi kötü huylarımızı da reddedemeyiz neyse ki bu iyi huylarımızın olmadığına göstergesi değildir. İçimizdeki iyiliğe odaklanırsak tüm hayatı güzel görür ve güzel yansıtırız bu ise içimizdeki kötülüğü reddetmek değildir. Bir şeylerin varlığını kabullenerek yaşamak varlığını bile bile reddetmekten daha sağlıklı bir davranıştır. Elimizde reddetmekten çok daha güçlü bir silah var. Bu görmezden gelmektir ve unutmamalım ki görmezden gelmek reddetmekten daha güçlüdür. Bir paradoks gibi görünse de aslında hayatı kolaylaştıran yol tam olarak budur.

Gelelim gördüklerimize, yansıtıklarımıza, sakladıklarımıza. Hepimiz o yaşlı amcaysak. Ortaya koyduğumuz ayna içimizdeki şeytani gösterebilir ancak aradan çıkartıp yaşlı amcanın masumiyetine odaklanırsak

tablo daha güzel görünür. İnsan hayatı bir tablo kadar basitse kabullenmek gerekirse içindeki iyiliği ya da kötülüğü ortaya çıkartarak yaşamak ortaya bir ayna koyma fikri kadar zordur. Daha zor olan ise aynayı koyduktan sonra ortaya çıkan şeytan figüründen gözlerimizi alabilip aynayı ortadan kaldırmaktır. Yani hayatımız aynada yansıyanı yaşamak kadar kolay görünse de iyiye odaklanarak yaşamak kadar zordur. Her insan içerisinde şeytani ve meleği aynı anda barındırırken, bırakın da gözleriniz karşısına geçtiğiniz hayat denilen ayna ile iş birliği yaparak ömrünüze kalbinizde yaşayan meleği yansıtın.

dikiş

dünya sancısı unutsa kalbimizi
ne kalır geriye yaşamak adına
sonsuz kederden başka

sabah duası evimize misafir
sekiz kardeşlik, sekiz kuş
büyüttüler, tek tek
uçurdular yuvadan

yerin üstünde servileri...
ve beni yalnız bıraktılar

suyun ortasında demirli
binmediğimiz tekne

girmeyin aramıza
ayrılığa beş kalmışken,
bulun bir gölgelik, oturun
uzaktan selamlayın
beni yalnız yakacak güneşi

yerin altı boş kalmasın diye
ölüleri gönderirdi babam,
süslemesin kader çiçekleri
tadı buruk mezarları boşuna

girizgahlar ayrılığa dairdir
yazıldı yazılacak metinlerin,
ağzınıza yakışmazken adım
dikiş tutar mı çürük yara?

Mustafa IŞIK

SABIR MAKİNESİ

İbrahim SAVAR

Zamanda yolculuk hayal değil, yapıyor-sunuz zaten.

Vuhuuu...

Rüzgârın, motorun, tekerleklerin ve as-falta gömülü taşların gürültüsü bu. Evi ana yolla-ra yakın olanları bıktıran ses. Çağın melodisi... Kimi daha yüksek perdeden, kimi daha hızlı, kimi aheste...

Sadece bir ses değil bu: Beni sarsan, işi-mi zorlaştıran, hızımı kesen bir hava boşluğu aynı zamanda.

Sözde hepimiz yoldayız. Ben de onlar da... Şu *vuhu*'su varla yok arası pahalı otomobil-lere kurulmuş makam sahipleri de karada yüzen balinalara benzeyen otobüsleri dolduranlar da canından bezmiş gibi giden kamyon şoförleri de... Yanılıyorlar. Onlar, kapalı kutuların içinde yumuşak koltuklara gömülmüşler. Yolda olan benim: Bisikletli.

Vuhuuu...

“Şuna bak şuna. Başka derdin mi yok senin? Çevir babam çevir. Bunlar çıktı bir de başımıza. Medeniyet düşmanı bunlar! Araba icat edileli neredeyse iki yüz yıl olmuş hala bisik-let tepesindeler. Dünya turuna çıkan enayiler bile var. Bin arabana git nereye gideceksen. İlla iki tekerse derdin motora bin. Ne anlarlar böyle saatlerce çırpınmaktan. Bu devirde ulaşım bu kadar enerji harcamak aptallıktır.”

Yokuşlar dostumuzdur, rüzgâr düşma-nımız. Hiç ardımızdan ittirmez. Ne yana dönsen karşıdan vurur. Hızını düşürür, yükünü arttırır, canından bezdirir. Sık sık düşünürsün, ben ne yapıyorum, diye. Sonra bir yokuş çıkar karşına, rüzgârın hükmü geçmez olur. Doğru dişliyi bulur, ağır ağır çıkarsın. O sırada yanından kornaya

asılarak hızlı bir *vuhu* geçer. Bilirsin senle eğlen-diğini. Seni deli, kendini akıllı bulduğunu anlar-sın. Olsun, dersin. Her yokuşun bir inişi vardır. Ne kadar dik, ne kadar uzun olsa da sonunda biter. Nefesin daha rahat çıkar can kafesinden. Bir yudum su içersin. Ardını döner bakarsın. Geride anlamsız bir boşluk görürsün.

Vuhuuu...

“Ulan aferin be! Ne güzel, ta buralara gelmiş adam bisikletle. Mis gibi hava, sürekli hareket... Demir gibi olur insan demir gibi. Biz de mi alsak birer bisiklet hanım, ne dersin? Ha?

Geçti mi bizden? Doğru, yıllar var ki binmedim. Ama unutulmazmış bisiklete binmesi. Şöyle birkaç metre gidiverdi mi hatırlar vücut. Hem böyle şehirden şehre gidecek değiliz ya. Sahile gider geliriz, pazara gideriz, kırlara çıkarız.

Ne dedin? Kolumu bacağımı kırarım! Bu yaşta kemikler kaynamaz! Yatalak olurum! Tamam tamam, senle hayal kurulmaz. Şu gencin bisikletine heves ettik bizi hemen yatağa bağla-dın.”

Hiçbir zaman kazanamayacakları bir ha-yat yarışında olduklarını bilmezler. Şu birkaç saatlik yolculukta solladıkları beş on taşıyla avu-nurlar. Daha fazlasını geride bırakabilmek için yıllarca para biriktirip, dünya kadar borca girip hep daha yeni, daha kuvvetli bir araba sahibi olmanın hayalini kurarlar. Hâlbuki gidecekleri şehre vardıkları an büyü bozular. Daha ilk trafik lambasında durunca, yanından hızla geçiverdik-leri o külüstürler birer birer yetişir arkalarından.

Şehirdeki hayat yarışıysa çoktan kaybe-dilmiştir zaten. Varlıklılar, hırsızlar, torpilliler, arkası olanlar, vergi kaçırınlar bir günde, bir

hamlede geçip gitmişlerdir onları. Bir ihale, bir imtiyaz, bir istisna, bir rüşvet hop, bitti. Sana ne kaldı? Çalışmak. Saatlerce, günlerce çalışmak, mesai doldurmak. Daha iyisini üretmek için, daha kalitelisini ortaya koyabilmek için çırpınmak. Sabahlara kadar masa başında kalmak, daha iyisini yazmak, daha güzelini çizmek, daha çok soru çözmek... Halinin en renklisini dokumak, en sağlam kundurayı dikmek, duvarın en doğrusunu örmek, sınavdan en yüksek puanı almak... Daha dürüst bir memur, daha çalışkan bir işçi, en çok satış yapan tezgâhtar, en iyi müşteri tavlaman temsilci olmak... Senden istenen bu! Yaşamak için hız değil, sabır gerektiren bu işlerle uğraşmak zorundasın. Unutma!

Vuhuuu...

"Dayı, nevaleyi akşamdan ayarladık. Depoyu da bizim moruklar doldurdu. Alo! Alo! Ha, ne diyordum? Müziği de açtık son ses..."

Dur, dur. Ne gördüm şimdi! Malın biri bu sıcakta bisikletle... Dur şunun ödünü patlatayım.

Gardaaaşş!

Alo! Ha ha ha! Dayı, tam yanından geçerken boşa alıp gazı kökledim. Ha ha ha! Benim aslan parçası bi kükredi. Duydun değil mi? Neredeyse düşüyordu inek."

Anam beni bırakıp gittiğinde daha babamın kırkı bile çıkmamışmış. Ben, iki yaşında bebe, nenemle kalakalmışım. Senesine varmadan o da ölünce amcam büyütmüş beni.

Köydeydik o zamanlar. Tavuklar vardı evin ardındaki kümeste. Ev, kuru bir dereye komşu, biçimsiz bir yarın kenarındaydı. Ahali çöplerini dökerdi oraya. Tavuklar, insan ayağının basamayacağı bayırlarda eşelenir, şaşırtıcı bir gayretle çırpınarak aşağı yuvarlanmadan yukarı çıkmayı başarırlardı.

Yengem değilse de amcam iyi biriydi. Konuşkan sayılmazdı. Kimi zaman ağlamaya yatkın gözlerle süzerdi beni. İyi biri olduğunu en çok o zaman anlardım. Ama uzun sürmezdi bu hali. Hep bir işi olurdu. Kazmayı küreği sırtlanıp bağa bahçeye yollanırdı.

Çocukları yoktu. Yengem hep öfkeliydi. Sebebi ben miydim, amcam mıydı yoksa yaşadığı

hayat mıydı bilmem. Beni sabahtan kapı dışarı ederdi. Bazen ekmek kazanından bir parça yufka verirdi elime. Çoğu zaman açtım. Yengem gibi olmayan, iyi kadınlar da vardı köyde. Onlar bir şeyler verirlerdi. Bir avuç kuru üzüm, elma, salçalı ekmek gibi şeyler. Tavukların sağda solda unutulmuş yumurtalarını bulurdum. Ucundan çatlatır bir yudumda içime çekerdim. Birinde içtiğim yumurta bozuk çıktı. Akşama kadar durup durup kustum.

Sonra yengem iyi biri oldu. Ben biraz boylanmıştım o zaman. Kümesin damına tırmanıp evin penceresine çıkabiliyordum. Amcam sabah tarlaya gidince yahut geceleri su çevirmeye çıkınca elime yağlı ekmekler tutuşturup beni dışarı yolluyordu. Yağın üstüne şeker ekelediği bile olurdu. Sevinirdim. O da mutluydu. Pencereden kahkahalarını duyardım. Arada sırada belli belirsiz bir adam öksürüğü çalınırdı kulağıma.

Zaten çoğa varmadı. Amcam, yengemi babasıgile gönderdi. Giderken daha da öfkeliydi. Sana mı kaldım sünepe herif, diye bağırdı durdu.

Biz de kalmadık köyde. Amcam her şeyi sattı. Şehre gelip, bir binaya kapıcı durduk.

Bu kadar dinlenme yeter. Daha çok yolumuz var. Haydi bakalım.

Vuhuuu...

Hey yavrum hey! Şimdi şuna, gel seni istediğin yere götürüyüm, desem kabul etmez. Hâlbuki koca kamyon, bisikletini atarız yukarı, laflayarak gideriz. Ama hayır! İlla tıngır tıngır gidecek. Güneş tepesinden vuracak, ter bilmem neresinden akacak, sipor yapacak beyim! Peh! Turp sıkayım senin aklına. Çevir çevir! Bir iki, bir iki...

İnsanlar aldanıyor. Anne, karnındaki bebeğin büyümesini saat saat hisseder. Ağaçlar santim santim uzar. Su, damlalarla birikir. Duvar, tuğla tuğla, kerpiç kerpiç yükselir. Kuş, yuvasını çöp çöp çatar. Kitap; kelime kelime, satır satır, sayfa sayfa biter.

Hayatta hiçbir şey saatte yüz kilometre hızla olmaz. Hepsi de kalbimizin sesine, güneşin gölgeleri yürütmesine, saatin saniyeleri vurma-

sına, kötü günlerin tükenip iyi günlerin gelmesine benzer.

Biz, yolları hayatın ritminde bitiririz.

Vuhuuu...

Şekerim şiştim vallahi. Şurada biraz dinlenelim. Yok mu çay içecek bir yer? Saatlerdir durmadın.

A,a! Deli mi bu ayol! Biz şurada püfür püfür arabada sıkılıyorz yoldan. Ayaklarım kocaman oldu kız. Bacakları yorulmaz mı bunların? Geçen sene Çeşme yolunda gördüm böyle iki tane. Ta bilmem nereden gelmiş, dil bilmez yol bilmez iki deli. Acıdık da durduk su filan verdik.

Yanımızda da bir şey yok ki! Vaktinde durup mola vermedik tabii. İpten kazıktan boşalmış gibi gidiyoruz kaç saattir.

Kime diyorum ayol ben! İlk gördüğün taksiste dur, yoksa atarım kendimi arabadan valla-hi!

Yol yorgunluğu denen şey eskide kaldı. Yayan yapıldak yollara düşüldüğü, at sırtında ya da gıcırdayan bir arabanın üstünde günlerce gidildiği zamanlarda... Bir kutunun içinde üç saat, beş saat, on saat gitmek yormaz insanı. Olsa olsa sersemlik verir biraz.

Hızla giden bir arabanın camından onlarca ilçe, yüzlerce köy, binlerce ev, insan, ağaç, köpek, elektrik direği, dönümlerce ekin, ovalar, dağlar geçer. Hızla mekânın içinden akar insan. Bir nevi zaman yolculuğu yapar. Yol bittiğinde hissettiği, yorgunluk değil, birkaç saat sürecek sersemliktir.

Yolda bizler yoruluruz. Gözlerimiz, gördüklerimiz karşısında şaşırmaz. Kenardaki işaret taşlarını, levhaları, tepeleri, direkleri tek tek görürüz. Leylek yuvaları, süzülen kartallar, kaçışan sincaplar, tarla süren traktörler, tarım işçileri, onların eğreti çadırları önünde salya sümük ağlaşan çocukları, akan bir çeşme, gölgede piknikleyen ihtiyar... Hepsi birer birer geçer önümüzden. Yorulan bacaklarımızdır. Kasılıp gevşeyen baldırlarımız, tutulan belimiz, uyuşan oturduğumuz, güneşten kavrulan kollarımızdır.

Yollardan pedal pedal geçer, metre metre ilerleriz. Hayatın kendisi gibi...

Vuhuuu...

O mu? Bizim mahallenin delikanlısıdır. Zararsız, iyi bir çocuk.

Amcası köylümüz olurdu rahmetli. Kapıcılık ederdi.

Bunun çay ocağı var pazarın orada. Esnafa çay verir. Sonra geçer ocağın arkasına okur da okur. Sanırsın derin hoca. Tavanlara kadar kitap yığılı dükkânda. Bir köşede de geceleri kıvrılıp yatar.

Bisiklet mi? Bir de o iş var. Saatlerce siler temizler, bakım yapar. Her yere bisikletle gider. Haftada on beşte bir kendini böyle yollara vurur. Ocağın kapısını çeker gider. Çoluk çocuk yok. Kazandığım bana yeter, der. Böyle kendi kendine konuşa konuşa buradan batır öbür şehirden çıkar. Oradan vurur buradan çıkar.

Dedim ya, zararsız. Mecnunun biri...

KALBİM YANARDAĞ GİBİ!

yorgunum
kırgınım
tıklatmadan geçiyorum
kapısından mevsimlerin...

ey sevdiğim
biliyorum artık
nehir olsan kendine akarsın
yağmur olsan kendine yağarsın

habire ölüm!
dört yanım tufan!
durmadan sarsılıyor kalbim
kim ödeyecek "yaşayamadığım hayatın" diyetini?

kalbim yanardağ gibi!..

Hızır İrfan ÖNDER

FESTİVAL GİBİ FESTİVAL...

Kurtuluş ÇELEBİ

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen Metropolis tiyatro festivalinde yeniden görev alacağımı duyduğumda sevinçten havalara uçmuştum. İçinde olmaktan keyif aldığım bu festivalde ikinci kez rehber olmak festival koordinasyonunda görev almak benim için büyük gurur ve mutluluk olacaktı. Kayseri de ki işlerimi yoluna koyup festival tarihinden en az bir gün önce festivalin yapılacağı kente gidip oradaki dostlarla beraber yoğun bir temponun içersinde el ele çalışmak için can atıyordum. Biletimi aldım ve İzmir Torbalı 3. Metropolis Tiyatro festivali benim için başladı.

Kente gider gitmez yoğun çalışmayla kol-ları sıvıydık yarın festivalin ilk günüyü ve yapılacak çok iş vardı. Festival koordinatörümüz sevgili hocam Metin GÜLER hemen bir toplantı yaptı ve işe koyulduk. Hocamın soyadında bir yazım hatası olduğunu düşünebilirsiniz fakat bir yanlışlık yok o da olsa böyle yazılmasını isterdi. Türkiye de ki sanat anlamında yapılan tüm festivaller ve en önemlisi tiyatro festivalleri konusunda uzman olan sevgili Metin hocamla çalışmanın haklı gururu içindeyim şüphesiz. Tiyatro festivalinin içinde olmak hem insan adına hem de festivalin yapıldığı kent adına büyük bir şans oluyor zannımca. Bu festivalin bu şehri ve bu şehrin yöneticilerini sıradan bir şehir olmaktan çıkarıyor bu kentin festivali demek bu festivali sahiplenmek çok önemli. Bu anlamda bu festivalin olmasını sağlayan başta Torbalı belediye başkanı Sayın Mithat Tekin e ve Kültür ve sosyal işler müdürü Sayın Serkan Tekin beye bu festivali devam ettirdikleri için yürekten teşekkür ediyorum.

Festivalin ilk gününe saatler kala Metropolis antik kentine gidiyoruz. Torbalının göz bebeği antik tiyatro Metropolis. Metropolis antik kentini bayraklarla süslüyoruz ve festivalin açılış oyunu için hazırlıklar yapıyoruz. Her dokusu tarih kokan bu kent milattan önce de tiyatroya hizmet etmiş ve ismini ana tanrıça kenti olan Metropolis olarak almış. Her yıl daha tecrübeli olarak festivale odaklanma konusunda daha iyi hissediyorum kendimi. Yaşanabilecek aksaklıklar bunlara bulunabilecek çözümler daha kolay gibi geliyor. Festivalde ağırlayacağımız misafirlerimiz için her sene anlaştığımız yer bu sene olmayınca belediye festival ekibimiz festivalden bir gün önceki gece çalışıp sabaha festival için bahçeye Tiyatro Cafe kuruyor. Yani biz festival konukları için karşılama konaklama ağırlama vs gibi detaylara yoğunlaşırken festival teknik ekibin sabaha kadar çalışıp kent arşivinin yanına gül bahçesi dibine bizler için muhteşem bir cafe yapıyor ismini de Tiyatro Cafe koyuyor. Bu güzel düşünce için emeği geçen herkesin eline yüreğine sağlık diyorum.

İlk gün gelip çatıyor ve festival kortej yürüyüşü ile coşkulu bir şekilde başlıyor. Festival gibi festival dediğimiz söz tam da bu festival için söylenmesi gereken bir söz bence. Kortejle başlayıp tiyatro oyunları ile ustalarıyla konuklarıyla hepsi bu festivalin içinde. Açılış etkinlikleri ve kortejde bize eşlik eden yüzlerce insanla başlıyor 3. Metropolis Tiyatro Festivali...

Açılış oyunumuz Metropolis antik kentinde Nermin isimli muhteşem bir dans tiyatrosuyla başlıyor. Açılış oyunu çok güzel geçiyor ve tüm oyuncular ayakta alkış toplu-

A•KALEMLER

yor. Festivalin ikinci günü saat 14.00 etkinliğiyle Balıkesirli dostlarımızın çocuk oyunu 'Bizim Gezegen' isimli çocuk oyunuyla devam ediyor. Festivale değer katan ustalarımız Sayın Zihni Göktay ve Ayşenil Şamlıoğlu ile keyifli bir söyleşi yapıyoruz. Onların anlattığı anılardan tecrübelerden faydalanmak onları daha yakından tanımak gerçekten onur ve mutluluk veriyor. Söyleşi sonrası akşam yemeği ve ardından akşam için hazırlanan oyun için hazırlıklarımız devam ediyor. Oyunumuz Tarsus Belediyesi Şehir Tiyatrosunun hazırladığı 'Çehov Vodvil' isimli oyun oluyor. Oyun İsmail Uygur Belediye Kültür merkezinde Ustalarımızın da katılımı ile sevgili Torbalı halkına sunuluyor. Yoğun bir günün ardından festivalin üçüncü günü için hazırlık yapıyoruz.

Festivalin üçüncü gününde sevgili İlker Kılıçer'in 'Mimdo' isimli pantomim çocuk oyununu izliyoruz. Akşamüstü etkinliğimiz sevgili hocamız Yaşar Gündem'den geliyor 'Nazım Okumaları' isimli şiir dinletisi tam da Nazımın ölüm yıldönümü olan üç Haziran da bizlere keyifli dinlemeler yaşıyor. Festival yoğunluğu arasında bizleri yalnız bırakmayan Türkiye'nin farklı yerlerinden gelen bireysel hocalarımız da bizleri festivalin ilk gününden beri yalnız bırakmıyor. Oyun için gelen ekiplerin karşılanması ve ağırlanması etkinlikler arası geçişleri de unutmamalıyız. Bizler rehber olarak koca bir festivali sevgili Metin hocamızla birlikte yürütürken yoruluyoruz ama hissetmiyoruz neredeyse. Yaşadığımız güzel anılar bir daha gelmeyecek festivalin üçüncü gününde bitmesine bir gün kala hüzünleniyor insan. Derken akşam oyunumuz yine ustalarımızla birlikte 'Şifa Niyetine' isimli sevgili hocamız Altan Erkekli ve Veysel Diker'in o güzel gösterisini izliyoruz. Gösteri sonrası tüm hocalarımız dostlarımız ustalarımız ile birlikte güzel bir masada sohbet edip yemek yiyoruz. Yemek sonrası sevgili Altan hocamızla aynı otelde kaldığımızdan biz aynı araçla otele geçiyoruz. Saatin ilerlemesine rağmen

men otele geldiğimizde Altan hocamız bizi kırmıyor ve bir çay içeriyoruz. Saat sabaha karşı beş olmasına rağmen hocamızın anlattıkları verdiği birebir öğütler galiba o çay ile beraber hiç aklımdan çıkmayacak hayatım boyunca. Biri çıkıp Altan Erkekli ile saat sabahın köründe çay eşliğinde sohbet edeceksiniz deseydi güler geçerdim herhalde. Bize anlattıkları çok önemli ve kıymetliydi. Festival bize son güne doğru daha da çok anı bırakıyor. Son gün derken son gün çoktan başladı saat sabaha karşı beş buçuk.

Son gün dördüncü gün için sabah sekiz buçukta kalkıyor ve kahvaltı sonrası son gün işlerini yapmaya başlıyoruz. Çocuk etkinliğimiz İsmail Uygur Belediye Kültür Merkezinde Ankara'dan dostlarımız Polatlı Belediye Tiyatrosunun oyunu 'Bay Mistik' isimli çocuk oyununu izliyoruz. Ardından akşamüzeri etkinliği sevgili oyuncu komedyen Ayhan Taş'ın 'Tiyatro ve Mizah' isimli söyleşisini dinliyoruz. Ardından akşam oyunumuz yağmur nedeniyle Metropolis antik kentinden Belediye Kültür Merkezine alınıyor. Oyunumuz Tekirdağ Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatrosunun oynamış olduğu 'Gözlerimi Kapatırım Vazifemi Yaparım' oluyor. Bu muhteşem oyunu da izledikten sonra festivalin kapanışını yapıyoruz.

Çokça anı çokça yaşanmışlık koyuyoruz heybemize. Kapanışı oyundan sonra Tiyatro Cafe'de eğlenceye doyarak yapıyoruz. Şarkılar yemekler oyunlar ve tabii ki güzel dostlarla kapatıyoruz akşamı. Henüz ikincisinde Anadolu Tiyatro Ödüllerinde Yılın Tiyatro festivali seçilen ödüllü bir festivalin içinde olmak beni ziyadesiyle mutlu etti. Nice ödüllere, nice güzel dostlara ve nice mutluluklara. Metropolis Tiyatro Festivalinde emeği geçen herkese sonsuz teşekkürler. Son sözümüzü üstadımız Zihni Göktay babanın sözüyle bitirmek istiyorum. Metropolis Tiyatro Festivalinin Uluslararası bir festival olması dileğiyle.

HAYAT HANIMA MEKTUPLAR

Alya'ma

I

Bıaktım kendimi, gidiyorum işte
Dağlara, ovalara, akan sulara...
Yaşadığıma en büyük kanıt
Sevdiğime ve acı çektiğime
Bıaktım kendimi gidiyorum işte
Kuşların yuvasına
Yaprağına çiçeklerin

Beni esir bir ülkenin yalnızı bilin
O kaya diplerinin gögeli sessizliği
Erken açan bir Anemon çiçeğinin
Kalbine bıraktım kalbimi

Öyle tuhaf ki hayat
Kan sızan bilek
Onu kesen usturayla yanyana
Dönüp dönüp bakıyorum
Bu kadar mı diyorum
Bu kadar mı soğuyor,
İnsan kendi varlığına.

Bıaktım gidiyorum,
Gözlerimde aydınlığı dünyanın
İçimde ocak ocak aşkın alazı
Yeryüzünün en uzun ırmağı
En yüksek dağı gibi
Boynuma borç bildiğim o kızı
Bir tek onu bırakmıyorum
Benden olan, benim olan ne varsa
yazdım ve gidiyorum
Bir kuşun kanadına .

II

Gidiyorum işte
Ömrümü şiirlere bıraktım
Yaşamaya dair hayallerimi
İyisi ve kötüsüyle

Ben bir ihtimaldim
En azından bunu öğrendim
O yüzden şiir denen sanatı
Aşkın dili bildim
Bu kadar önemsedim.

Bıaktım kendimi
Bir töre cinayeti, bir ağıt gibi
Ormanı yakılmış dağ
Suyu kurumuş ırmak
Kendi çılgından bu kadar uzak
Bir ben var içimde şimdi

Hasan İLDİZ

“SON GÜNÜNÜ GÖRMEDEN MUTLU OLDUM DEME”

Işık TEKİN

Nefret neferleri ile geçen hayatın tabusu fidanın tohumu gibi ise, biten ömürlerin yok oluşu kaderin cilvesi ile gülüyorken kendini kuma gömen deve kuşu gibi gizlenmektense su üstünde yüzen bir toz tanesi olmak daha gerçekçidir. Ya da gerekli olan bu değil midir?

Oysa hayatın gülen yüzünün saklı yanı nankör bir hisle bizi incitirken her zaman yalancı düzenin kurbanı, değil midir insan? Tıpkı naif, ince, renkli desenleri, ihtişamlı görünüşü ile görenleri güzelliğiyle büyüleyen deniz kabuğu olan koni salyangozu gibi... O sığ sularında yavaş yavaş narin bedenini sürüklerken bir akrebin zehrinden daha etkili, ölümcül bir zehir taşıdığı kim tahmin edebilir? Bu zarif, masum, savunmasız küçücük deniz kabuğunun güçlü, kuvvetli zehri bir canlıyı saniyeler içinde hayattan kopartıp alabilecek bir tesire sahiptir. İşte görünenin aksine görünmeyen taraf koni salyangozu bu doğanın en tehlikeli türüdür. Oysa küçücük bedeni zarafet taşıyan renkleri ile bir deniz süsü gibidir.

Hayatımızda parlayan zafer meşalesinin gürleyen ateşinin mum alevi gibi sönüşü... İşte hayatın ta kendisi bundan ibaret...

İhtişamlı sofraların leziz yemekleri masa başlarında ikram edilirken günün sevinçle yükselen kahkahaları kulaklarda yankılandığında yarı-

nın ne olacağını bilemeyen insan, uçurumun kenarından kopan bir kaya parçası gibi düşebileceğini bilmeden küstah bir hırsla pek çok kez ukala bir yalancıya dönüşür. Bastıramadığımız doyumsuz isteklerimiz bizi gözü dönmüş bir canavarın çirkef oyuncusu yapar.

İşte bu yüzden “*Son gününü görmeden hiç kimseye mutluluğa ermiş deme.*” Der, Sophokles.

“DEPREM ŞİİRLERİ GÜLDESTESİ” ÇIKTI

Ülkemizin yaşamış olduğu asrın felaketi olarak nitelenen 6 Şubat depremi şair Halit Belgili tarafından kitaplaştırıldı.

240 sayfalık kitapta 93 şairin yaşanan acıya dair hissettikleri duygu ve düşüncelerinin şiire yansımalarına buluyorsunuz. Şairlerin kısa biyografilerinin de yer aldığı eser edebiyat tarihimize ülkece yaşadığımız acının önemli bir belgesi olarak kalacak. Eser acılarımızın şiirleşmiş ve kitaplaşmış hali.

Şair Halit Belgeyi böyle bir çalışmaya imza atmasından ötürü kutluyoruz. Bu kıymetli eserin gelecek baskılarında dergilerinde taranarak genişletilmesini ümit ediyoruz.

A•KALEMLER

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi (Şiir Vakti Ekidir)

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

ISSN : 2147- 2203

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Yıllık Katkı : İsteğe Bağlı

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Baskı : Geçit Ofset

Tel: 0507 887 17 91

Satış : www.epazardanal.comKamu kaynaklarından abone kaydetmez.E-posta : akalemlerdersisi@gmail.com

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No: 4 - B Melikgazi - Kayseri

